

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 30, 2018

Nummer 30, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:7319](#) 14-08-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:7127](#) 07-08-2018

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:4717](#) 15-08-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:3531](#) 13-08-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:3530](#) 13-08-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:5787](#) 10-08-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:3705](#) 09-08-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:6651](#) 09-08-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:5610](#) 08-08-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:3221](#) 06-08-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:6778](#) 03-08-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:6777](#) 02-08-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:9474](#) 01-08-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:3678](#) 31-07-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:4709](#) 26-07-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:5314](#) 18-07-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:5531](#) 10-07-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:5753](#) 20-06-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:4675](#) 17-05-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:3115](#) 14-05-2018

X/Interkonfessioneel Ziekenhuis Canisius-Wilhelmina

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:10595](#) 18-07-2017

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:10587](#) 23-01-2017

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:2524](#) 15-08-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:2490](#) 09-08-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 22-05-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Regresvordering verzekeraar (artikel 15 WAM) voor door haar vergoede (letsel)schade als gevolg van aanrijding afgewezen. Voorwaardelijk opzet valt niet onder het begrip ‘opzettelijk veroorzaakte schade’ in polisvoorwaarden. Door roekeloosheid in de opzetclausule niet te noemen en bovendien na te laten uit te leggen dat opzet meer is dan het willens en wetens veroorzaken van schade, heeft verzekeraar onduidelijkheid laten bestaan over welke schade zij met de opzetclausule van dekking beoogt uit te sluiten.

De auto van gedaagde was WAM-verzekerd bij eiseres. Op deze verzekering waren de ‘Voorwaarden Personenautoverzekering 2014’ (hierna: de polisvoorwaarden) van toepassing. Deze polisvoorwaarden bevatten een opzetclausule: door de verzekerde opzettelijk veroorzaakte of verergerde schade is niet verzekerd. Gedaagde is als bestuurder van zijn auto betrokken geweest bij een aanrijding met de heer 1, als gevolg waarvan de heer 1 lichamelijk letsel heeft opgelopen. De aanrijding vond plaats toen de heer 1, in zijn hoedanigheid van beveiligder van een school, wilde beletten dat gedaagde het terrein van de school zou verlaten. Naar aanleiding van die aanrijding is gedaagde strafrechtelijk veroordeeld voor mishandeling van de heer 1. Eiseres heeft aan naam 1 een schadevergoeding uitgekeerd en zij tracht nu het door haar aan naam 1 uitgekeerde bedrag te verhalen op gedaagde (regres op grond van artikel 15 WAM), nu eiseres stelt dat gedaagde de schade opzettelijk heeft veroorzaakt en dat de schade derhalve niet verzekerd is. Volgens (de gemachtigde van) gedaagde is sprake geweest van voorwaardelijk opzet, terwijl voorwaardelijk opzet in de voorwaarden niet is genoemd als uitsluitingsvoorwaarde.

De kantonrechter oordeelt allereerst dat zijdens gedaagde geen sprake was van (on)bewuste schuld, maar van voorwaardelijk opzet tot het veroorzaken van letsel bij de heer 1. Vervolgens rijst de vraag of de schade die gedaagde met voorwaardelijk opzet heeft veroorzaakt van dekking is uitgesloten. Voor het antwoord op die vraag is van belang of gedaagde bij het aangaan van de verzekeringsovereenkomst heeft moeten begrijpen dat door de opzetclausule van dekking werd uitgesloten schade als gevolg van een gedraging zoals die van hem tijdens

de aanrijding. Of dat het geval is, moet worden beoordeeld op basis van uitleg van de opzetclausule. Als maatstaf voor de uitleg van de opzetclausule hanteert de kantonrechter het arrest van de Hoge Raad van 13 april 2018, ECLI:NL:HR:2018:601. De kantonrechter overweegt als volgt. De taalkundige betekenis die de term 'opzettelijk' in het maatschappelijk verkeer normaal gesproken heeft, is dat willens en wetens is gehandeld. De gemiddelde verzekeringnemer is met de strafrechtelijke vorm van opzet die juristen 'voorwaardelijk opzet' noemen waarschijnlijk niet bekend. Verder ontbreekt in het onderhavige geval een bij de polisvoorwaarden behorende toelichting. Een definitie van opzet of opzettelijk veroorzaakte schade is in de polisvoorwaarden ook niet opgenomen. Gedaagde kon daar derhalve niet uit opmaken dat ook schade die hij niet heeft beoogd of gewild (maar wel op de koop heeft toegenomen) van dekking zou zijn uitgesloten. Gedaagde had dat wel kunnen begrijpen als niet alleen opzettelijk veroorzaakte schade, maar ook schade die door roekeloosheid is veroorzaakt van dekking zou zijn uitgesloten, zoals artikel 7:952 BW bepaalt. Tot slot is van belang dat tussen partijen niet in geschil is dat schade ten gevolge van één specifiek geval van voorwaardelijk opzet, namelijk het rijden onder invloed, in de polisvoorwaarden van dekking is uitgesloten. Ook dat is een indicatie dat met de opzetclausule niet is beoogd alle vormen van voorwaardelijk opzet van dekking uit te sluiten. De kantonrechter komt daarom tot de conclusie dat er redelijkerwijs sprake kan zijn van twijfel over de betekenis van de opzetclausule. In dat geval prevaleert, gelet op artikel 6:238 lid 2 BW en nu gedaagde de verzekeringsovereenkomst als consument heeft gesloten, de voor gedaagde meest gunstige uitleg (HR 16 januari 2015, ECLI:NL:HR:2015:83). Bij de voor gedaagde meest gunstige uitleg van de opzetclausule is voorwaardelijk opzettelijk veroorzaakte schade niet van dekking uitgesloten. De kantonrechter wijst de regresvordering van eiseres dan ook af.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 15-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:4717

Zaaknummer: 6671392 CV EXPL 18-934

Advocaten: H.C. Struijk en Th.C.P.M. van Boekel

Wetsartikelen: 15 WAM, 7:952 BW en 6:238 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn. Geen aanvullende vergoeding van immateriële schade. Vaste rechtspraak.

Schadevergoeding na intrekken van het hoger beroep omdat het UWV aan bezwaren tegemoet is gekomen. Wettelijke rente, proceskosten, schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn. Vergoeding immateriële schade wegens het gestelde sociale isolement en stigma wordt afgewezen. Vaste rechtspraak (zie onder meer de uitspraak van de Raad van 30 juni 2011, ECLI:NL:CRVB:2011:BR1216).

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 15-08-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:2524

Zaaknummer: 12/6050 WIA

Rechters: M. Greebe

Advocaten: R.J. Wevers

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor ontucht met minderjarig meisje.
Gedeeltelijke toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 5.000)
waarbij in het bijzonder is gelet op het feit dat het slachtoffer
gedurende een periode van anderhalf jaar meermalen ernstig is
aangetast in haar lichamelijke integriteit en op het feit dat het
slachtoffer nog erg jong was.***

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:3531

Zaaknummer: 05/740222-18

Rechters: F.J.H. Hovens, J.A.P. Bakker en C.H.M. Pastoors

Advocaten: C.R. Pirone

Wetsartikelen: 244 Sr en 247 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mensenhandel gepleegd tegen drie vrouwen, gepaard gaand met wederrechtelijke vrijheidsberoving. Toewijzing vorderingen tot immateriële schadevergoeding aan slachtoffers tot een bedrag van € 7.500 per slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:3530

Zaaknummer: 05/881859-17

Rechters: P.C. Quak, J.B.J. Driessen en J.M.C. Schuurman-Kleijberg

Advocaten: N.D. Schraa

Wetsartikelen: 273f Sr en 282 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door slachtoffer met een mes in het oor en in de borst te steken en vervolgens met een vuurwapen op het been van het slachtoffer te schieten. Toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 5.000) aan slachtoffer. Kosten van rechtsbijstand komen voor vergoeding in aanmerking. Een redelijke uitleg van artikel 592a Sv brengt mee dat bij de begroting van deze kosten dezelfde maatstaf wordt gehanteerd als in civiele procedures.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 10-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:5787

Zaaknummer: 13/650691-17

Rechters: J.H.J. Evers, W.M.C. van de Berg en E.G. Fels

Advocaten: J.P. Plasman

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor zware mishandeling van een medewerkster van een wedkantoor door op korte afstand met kracht een computerbeeldscherm tegen haar gezicht te gooien. Twee ontsierende littekens op de neus. Immateriële schade komt volledig (€ 3.500) voor vergoeding in aanmerking.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:6651

Zaaknummer: 10/652021-18

Rechters: E. Rabbie, S.E.C. Debets en J.C. Tijink

Advocaten: P.L.G. Rens

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Geen aansprakelijkheid van de gemeente ex artikel 6:174 BW en artikel 6:162 BW voor letselschade als gevolg van ongeval met rolband in parkeergarage.

Verzoekster is jeugdverpleegkundige en werkt onder meer op een school in Huizen. Bij een bezoek aan deze school parkeert verzoekster haar auto gewoonlijk in een parkeergarage. In de parkeergarage is een hellende rolband aanwezig die loopt van de hal van de parkeergarage boven, waar zich een entree van de parkeergarage bevindt, naar het parkeerterrein beneden en andersom. Op een dag heeft verzoekster haar auto geparkeerd in de parkeergarage. Bij terugkomst 's middags heeft op de rolband een incident plaatsgevonden, waardoor verzoekster letsel heeft opgelopen aan haar linkerbeen, -voet en -enkel, bestaande uit een breuk in haar scheen- en kuitbeen. Achmea is de aansprakelijkheidsverzekeraar van de Gemeente. De Gemeente heeft het onderhoud van de rolband uitbesteed aan Kone B.V.

In deze procedure verzoekt verzoekster te bepalen dat de Gemeente en Achmea aansprakelijk zijn voor de door haar geleden en te lijden materiële en immateriële schade en dat de Gemeente en/of Achmea gehouden zijn haar (volledige) schade te voldoen. Verzoekster beroept zich primair op artikel 6:174 BW en subsidiair op artikel 6:162 BW.

De rechtbank overweegt dat partijen van mening verschillen over de toedracht van het incident. Volgens verzoekster was het op de dag van het incident regenachtig weer en werd water de hal van de parkeergarage ingelopen. Zij meent dat de band glad was. De Gemeente c.s. heeft aangevoerd dat de toedracht van het incident onduidelijk is en dat uitglijden onwaarschijnlijk is indien men op normale wijze stilstaat op de rolband. De rechtbank overweegt dat in het midden kan worden gelaten wat de toedracht is geweest van het incident. Ook een toedracht van het incident op de wijze die verzoekster beschrijft, leidt niet tot aansprakelijkheid van de Gemeente. De rechtbank stelt voorop dat een rolband met een hellingshoek het gevaar in zich bergt dat een gebruiker, die niet de vereiste mate van oplettendheid en voorzichtigheid in acht neemt, te laat op de helling anticipeert en valt. Het bestaan van een latent gevaar is evenwel op zichzelf niet voldoende om de aansprakelijkheid van de Gemeente in het leven te roepen. Relevant is de vraag of de rolband in de gegeven

omstandigheden aan de veiligheidseisen voldeed en of de Gemeente in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs meer veiligheidsmaatregelen had moeten nemen. De rechtbank oordeelt dat dit niet het geval is. Uit certificaten van goedkeuring voor de rolband en de regelmatige controles en onderhoudswerkzaamheden door Kone B.V. aan de rolband blijkt dat de rolband voldoende grip bevat. Dat de aanwezigheid van Grip+, zoals verzoekster stelt, noodzakelijk is om de veiligheid van de rolband te garanderen of dat de rolband anderszins gebrekkig was is dan ook niet komen vast te staan. Voorts heeft verzoekster niet concreet gemaakt hoe een extra waarschuwing haar gedrag zou hebben beïnvloed, nu niet is gebleken dat zij ten tijde van het ongeval onvoorzichtig was. Verder staat niet vast dat het plaatsen van een droogloopmat, zoals verzoekster stelt, de veiligheid van de rolband zou hebben vergroot. Tot slot was de lift voldoende duidelijk zichtbaar en had verzoekster, ondanks het ontbreken van een liftbordje, wel degelijk de keuze om met de lift te gaan in plaats van de rolband te gebruiken. Naar het oordeel van de rechtbank kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de rolband niet voldeed aan de veiligheidseisen die daaraan in de gegeven omstandigheden konden worden gesteld. Evenmin kan gelet daarop worden geconcludeerd dat de Gemeente gehouden was meer veiligheidsmaatregelen te nemen. De verzoeken van verzoekster worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:3705

Zaaknummer: C/16/454932 / HL RK 18-12

Rechters: J.M. van Jaarsveld

Advocaten: I. Baggerman-Scherpenisse en M.J. Journée

Wetsartikelen: 6:174 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

***Verstrekkings Algemene Oorlogsongevallenregeling (AOR).
Onvoldoende aangetoond of aannemelijk gemaakt dat appellant in
omstandigheden heeft verkeerd in de zin van de AOR.***

Appellant heeft verzocht om toekenningen op grond van de AOR. Hij schetst in beroep een algemeen beeld van de onrustige en levensbedreigende situatie in het Indonesië van zijn geboorte. Enige bevestiging dat hij in een AOR-omstandigheid heeft verkeerd ontbreekt. Appellant heeft geen duidelijkheid kunnen geven over de vraag waar in Indonesië hij zijn eerste twee levensjaren heeft doorgebracht. Het beroep wordt ongegrond verklaard.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 09-08-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:2490

Zaaknummer: 17/782

Rechters: C.H. Bangma

Advocaten: A. Bierenbroodspot en A.T.M. Vroom-van Berckel

RECHTSPRAAK

Geen verplichting voor basisschool om tot zorgmelding bij Veilig Thuis (AMHK) over te gaan van mogelijk seksueel (pest)gedrag van ene kleuter tegen de andere kleuter.

Appellant is vader van een jongetje van 4,5 jaar. Het zoontje gaat sinds september 2017 naar de basisschool. KSU vertegenwoordigt 24 basisscholen voor regulier, primair onderwijs. Op een van die basisscholen zit het zoontje. In 2018 heeft de vader aan de basisschool een 'incidentmelding' gedaan over een incident waarbij een andere kleuter met zijn vinger in de anus van het zoontje is gegaan. Appellant heeft voor de voorzieningenrechter van de rechtbank een aantal 'maatregelen' gevorderd die er kort gezegd op neerkomen dat KSU een zorgmelding doet bij Veilig Thuis, melding doet bij de Inspectie en de politie, in gesprek gaat met de ouders van het jongetje, gesprekken organiseert met de betrokken leerlingen/de klas en tot slot bij wijze van ordemaatregel het jongetje schorst van de basisschool totdat het onderzoek van Veilig Thuis is afgerond. De vader heeft aan zijn vorderingen ten grondslag gelegd, zo verstaat het hof, dat de school haar zorgplicht heeft geschonden en haar verantwoordelijkheid niet heeft genomen (door onder meer geen zorgmelding te doen zoals beschreven in de Meldcode van Veilig Thuis en geen veiligheidsmaatregelen te nemen). De voorzieningenrechter heeft geoordeeld dat KSU aan haar wettelijke zorgplicht zoals neergelegd in de Wet op het primair onderwijs heeft voldaan en heeft de vorderingen van de vader (daarom) afgewezen. De vader is met zeven grieven tegen het vonnis van de voorzieningenrechter opgekomen.

Het hof overweegt dat de centrale vraag in dezen is of de basisschool van het zoontje haar zorgplicht voor een veilige schoolomgeving heeft geschonden, zoals neergelegd in artikel 4c Wet op het primair onderwijs. Het hof is van oordeel dat dit niet het geval is. De school heeft gehandeld conform de Meldcode Kindermishandeling, met gebruikmaking van externe deskundigen. Bovendien heeft de school de zaak onderzocht en besproken met de ouders. De wettelijke taak van het AMHK is niet gericht op het doen van feitenonderzoek naar (de toedracht van) het incident, maar richt zich op het onderzoek naar de vraag of binnen het gezin van de andere kleuter sprake is van (seksueel) misbruik. Hiervoor heeft de school geen signalen ontvangen en daarom heeft de school geen melding gedaan. Dat de basisschool na

externe advisering en intern overleg de afweging heeft gemaakt om geen melding te doen bij Veilig Thuis betreffende het jongetje – hetgeen gezien de wettelijke taak van Veilig Thuis geen sinecure is – maar ervoor te kiezen om zelf hulp te organiseren voor de vader (en diens zoontje) en de ouders van het jongetje, kan de basisschool niet verweten worden in het kader van haar wettelijke zorgplicht. De basisschool (KSU) was daartoe dus niet gehouden. De vordering van de vader die betrekking heeft op de melding aan Veilig Thuis wordt dan ook afgewezen. Het hof wijst de andere vorderingen van de vader tevens af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-08-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:7127

Zaaknummer: 200.241.817

Rechters: R.A. Dozy, P.L.R. Wefers Bettink en J.H. Lieber

Advocaten: J.G.M. ter Avest en M.F. Schouten

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor zware mishandeling gepleegd tijdens een woninginbraak. Slachtoffer niet-ontvankelijk in vordering verlies verdienvermogen, nu onvoldoende aannemelijk is geworden dat deze schadepost geheel of gedeeltelijk haar oorzaak vindt in het strafbare feit en de hoogte van deze schade bovendien niet is komen vast te staan (handtekening accountant ontbreekt op bedrijfsresultatenoverzicht). Vordering tot immateriële schadevergoeding toegewezen tot bedrag van € 7.500.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 06-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:3221

Zaaknummer: 18/830072-18

Rechters: J. Edgar, F.J. Agema en W. Geelhoed

Advocaten: S. Urcun

Wetsartikelen: 302 Sr en 311 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor seksueel misbruik van drie jonge jongens. Vorderingen tot immateriële schadevergoeding aan slachtoffers toegewezen tot bedragen van respectievelijk € 10.000, € 5.000 en € 1.000. Aansluiting gezocht bij respectievelijk categorie 4, 3 en 1 van de Letsellijst Schadefonds Geweldsmisdrijven.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 26-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:4709

Zaaknummer: 02-705001-17 02-688154-14

Rechters: G.H. Nomes, H.E. Goedegebuur en J.A. Smits

Advocaten: N. Wouters

Wetsartikelen: 244 Sr, 247 Sr en 248 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mishandeling van een agent tijdens Koningsnacht, als gevolg waarvan agent PTSS heeft opgelopen. Vordering immateriële schadevergoeding sterk gematigd: € 5.000 gevorderd, € 1.000 toegewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 10-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:5531

Zaaknummer: 13/659100-17

Rechters: K.A. Brunner, R.A. Sipkens en A.E.M. van Loon

Advocaten: M.L. van Gaalen

Wetsartikelen: 300 Sr en 304 Sr

RECHTSPRAAK

Geen fraude. Verwijdering van gegevens uit Extern en Intern Verwijzingsregister. Geen causaal verband tussen het letsel en het ongeval. Afwijzing verzoek om schadevergoeding.

Verzekeraar heeft de aansprakelijkheid van zijn verzekerde erkend, maar weigert over te gaan tot uitkering van de schade. De verzekeraar meent dat sprake is van fraude. De Commissie is van oordeel dat de medewerking door Consument aan de onderzoeken van Verzekeraar te wensen overliet, maar dat Consument uiteindelijk verklaringen heeft kunnen of willen geven over de geconstateerde onregelmatigheden. Niet is vast komen te staan dat Consument opzettelijk onjuiste mededelingen heeft gedaan over de schadeposten. De reeks van opvallende gebeurtenissen zonder eenduidige verklaring is onvoldoende om te kunnen vaststellen dat sprake is van fraude. Wel is de Commissie van oordeel dat Consument het verband tussen het auto-ongeluk en zijn nek-, rug- en armklachten en concentratieproblemen niet kunnen onderbouwen. Op deze grond wijst de Commissie het verzoek om schadevergoeding van Consument daarom alsnog af.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 22-05-2018

Zaaknummer: GC 2018-305

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor het gedurende drie jaar seksueel misbruiken van zoon (12-14 jaar oud) van partner. Grote impact, mede door syndroom van Asperger. Volledige toewijzing vordering benadeelde partij (slachtoffer) voor immateriële schade: € 10.000.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 17-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:4675

Zaaknummer: 02-665780-16

Rechters: Breeman, Goossens en De Boer

Advocaten: G.J.P.M. Mooren

Wetsartikelen: 245 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor zware mishandeling door met een schaar in het gezicht van slachtoffer te slaan. Ontsierende littekens in het gezicht. Toewijzing vordering immateriële schadevergoeding aan slachtoffer: € 2.000.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 18-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:10595

Zaaknummer: 13/654224-16

Rechters: W.C.M. van den Berg, M.M.L.A.T. Doll en F.W. Pieters

Advocaten: P. de Korte

Wetsartikelen: 302 Sr en 350 Sr

RECHTSPRAAK

Benoeming deskundigen in zaak over verkeersongeval dat in 1999 heeft plaatsgevonden. In tegenstelling tot in eerste aanleg geeft appellante nu aan mee te willen werken aan het deskundigenonderzoek. Hof benoemt in principe geen andere deskundige dan rechtbank, in verband met artikel 194 lid 2 Rv en artikel 198 lid 3 Rv. Alsnog onderzoek naar causaal verband. Benoeming neuroloog, psychiater en revalidatiearts.

Appellante is in 1999 een ongeval overkomen waarbij zij op een motor op een voorrangsweg reed, toen zij werd geschept door een auto waarvan de bestuurder haar geen voorrang verleende. Door het ongeval heeft appellante fracturen op diverse plaatsen in de rechterenkel opgelopen, alsmede een fractuur in het linkerkuitbeen en diverse vleeswonden en kneuzingen. Het voertuig waardoor appellante is aangereden was ten tijde van het ongeval WAM-verzekerd bij OVZ. OVZ heeft de aansprakelijkheid voor de gevolgen van het ongeval erkend en heeft aan appellante een bedrag aan voorschotten op de schadevergoeding betaald. Appellante werkte ten tijde van het ongeval als magazijnmedewerkster en zij voetbalde op hoog niveau. Partijen hebben, al dan niet in onderling overleg, veel expertises laten uitvoeren, onder andere door een orthopeed, een verzekeringsarts van het UWV, een psychiater, een revalidatiearts en een arbeidsdeskundige. Appellante heeft gevorderd dat OVZ wordt veroordeeld aan haar een bedrag van € 982.511 aan schadevergoeding te betalen. Aan deze vordering heeft zij ten grondslag gelegd dat zij ten gevolge van het ongeval zeer ernstige klachten en beperkingen ondervindt en daardoor blijvend en volledig arbeidsongeschikt is geworden en verminderd zelfwerkzaam is.

De rechtbank is uitgegaan van de door appellante gestelde forse pijnklachten en psychische klachten in het verleden, maar achtte nader onderzoek noodzakelijk naar het antwoord op de vraag of sprake is van een eindsituatie. De door de rechtbank benoemde deskundige (revalidatiearts) kreeg echter niet de goedkeuring van appellante; volgens haar was het onderzoek door de revalidatiearts te belastend voor haar in verband met de reisafstand en de duur en aard van het onderzoek. De rechtbank heeft de bezwaren van appellante tegen het

onderzoek van de deskundige verworpen en zag aanleiding om in het ontbreken van medewerking aan het deskundigenonderzoek de conclusie te verbinden dat in het nadeel van appellante rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid tot verbetering van haar gezondheidstoestand, zodat niet is komen vast te staan dat de huidige gezondheidstoestand ongewijzigd zal blijven en ook voor de toekomst sprake zal zijn van volledige arbeidsongeschiktheid. Er is geen andere deskundige benoemd. De rechtbank overwoog dat de geleden schade van appellante voor toewijzing in aanmerking kwam, maar de toekomstschade niet.

In hoger beroep geeft appellante aan toch mee te willen werken aan een deskundigenonderzoek. Het hof ziet op zichzelf geen reden een andere revalidatiearts te benoemen dan de door de rechtbank benoemde revalidatiearts. Tegen een beslissing tot benoeming van een deskundige staat immers geen hoger beroep open (artikel 194 lid 2 slot Rv). Bovendien geldt dat ook wanneer een onderzoek door de arts veel inspanningen van appellante vraagt, niet uit het oog mag worden verloren dat appellante gehouden is op grond van artikel 198 lid 3 Rv mee te werken aan een deskundigenonderzoek. Nu het onderzoek plaatsvindt in het kader van een door appellante aanhangig gemaakte procedure waarin zij bijna één miljoen euro van OVZ vordert, mag van haar een uiterste inspanning worden verwacht om dat onderzoek tot een goed einde te brengen. Het hof heeft echter vraagtekens bij hetgeen door de rechtbank als vaststaand werd aangenomen, namelijk het causaal verband tussen de (ernstige) klachten van appellante en het ongeval. Het hof acht dan ook een nieuw onderzoek noodzakelijk naar het verloop van de klachten van appellante en naar de oorzaak van het ontstaan en het voortbestaan van deze klachten. Het hof tekent daarbij aan dat het laatste deskundigenonderzoek meer dan tien jaar geleden heeft plaatsgevonden, zodat een actualisering van de medische situatie gewenst is. Het hof benoemt als deskundigen een neuroloog, een psychiater en een revalidatiearts (nu de door de rechtbank benoemde revalidatiearts inmiddels met pensioen is).

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-08-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:7319

Zaaknummer: 200.165.860/01

Rechters: H. de Hek, M.M.A. Wind en M. Schut

Advocaten: M.C. Franken-Schoemaker en W.A.M. Rupert

RECHTSPRAAK

Aanrijding tussen personenauto van eiseres die bezig was uit een parkeervak te rijden en een bestelbus met aanhanger die op een eenrichtingsweg in de verkeerde rijrichting reed. Vorderingen eiseres afgewezen. Verplichting om bij het maken van een bijzondere manoeuvre voorrang te verlenen aan andere weggebruikers prevaleert boven de voor het overige verkeer geldende voorrangsregels.

Er heeft een aanrijding plaatsgevonden tussen de Suzuki van eiseres en (de aanhangwagen achter) een bestelbus die bestuurd werd door gedaagde 1. De Suzuki stond geparkeerd aan de linkerzijde van de rijbaan en eiseres wilde achteruit het parkeervak verlaten om haar weg te vervolgen. Van rechts naderde de bestelbus, met daarachter de aanhanger gekoppeld. Het betreft hier een eenrichtingsweg en de bestelbus reed in de verboden rijrichting. De aanhanger van de bestelbus is in botsing gekomen met de rechterachterhoek van de Suzuki. Als gevolg daarvan heeft eiseres letsel opgelopen, te weten hoofd-, nek- en schouderklachten, duizeligheid en misselijkheid. De bestelbus was ten tijde van de aanrijding WAM-verzekerd bij Allianz. In deze procedure vordert eiseres dat de rechtbank voor recht verklaart dat gedaagde 1 onrechtmatig jegens eiseres heeft gehandeld en dat gedaagde 1 en Allianz hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door eiseres geleden schade.

De rechtbank is van oordeel dat eiseres, in het licht van de gemotiveerde betwisting van gedaagde 1 c.s. en de zich in het dossier bevindende stukken (het schadeformulier dat door beide partijen is ondertekend na het ongeval, het intakeformulier van Letsel Advies dat eiseres heeft ingevuld, het proces-verbaal van de politie, het door Dekra opgemaakte quickscanrapport en foto's die zijn gemaakt na de aanrijding), haar stelling dat zij, toen de aanhanger haar Suzuki raakte, nog stil en geparkeerd in het parkeervak stond, onvoldoende heeft gemotiveerd. Uit al deze stukken blijkt namelijk dat de Suzuki zich ten tijde van de aanrijding reeds op de rijbaan (dus deels al uit het parkeervak) bevond. De rechtbank is dan ook van oordeel dat ervan moet worden uitgegaan dat eiseres vanuit het parkeervak achteruit de weg is opgereden en daarbij geen voorrang heeft verleend aan gedaagde 1 en met zijn aanhangwagen in botsing is gekomen toen zijn bestelbus haar reeds was gepasseerd, maar zijn

aanhangwagen nog niet. Hiermee heeft eiseres in strijd gehandeld met artikel 54 RVV 1990. Bij deze stand van zaken bestaat geen aanleiding om in de omstandigheid dat gedaagde 1 vanuit de verkeerde rijrichting en mogelijk te hard kwam aangereden, met toepassing van de in de jurisprudentie geformuleerde omkeringsregel, het causaal verband tussen de verkeersfout(en) van gedaagde 1 en de aanrijding gegeven te achten. Thans staat immers vast dat de aanrijding in causaal verband met een verkeersfout van eiseres staat. De verplichting van artikel 54 RVV 1990 is naar aard en strekking absoluut in die zin dat zij geldt ten opzichte van iedere weggebruiker die op normale wijze (dat wil zeggen: anders dan via het verrichten van een bijzondere manoeuvre) aan het verkeer deelneemt, zoals het geval was met gedaagde 1. In dat geval prevaleert artikel 54 RVV 1990 boven de voor het overige verkeer geldende voorrangsregels. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in het arrest van de Hoge Raad van 17 september 2002 (ECLI:NL:HR:2002:AE4201).

Eiseres stelt voorts dat gedaagde 1 te hard reed, hetgeen door gedaagde 1 is betwist. De rechtbank is van oordeel dat eiseres heeft nagelaten om toe te lichten of en, zo ja, in hoeverre het (gestelde en door gedaagde 1 betwiste) te hard rijden in relatie staat tot of heeft bijgedragen aan de aanrijding, in het geval ervan moet worden uitgegaan dat de aanrijding is veroorzaakt doordat zij, terwijl zij achteruit reed, gedaagde 1 geen voorrang heeft verleend, zoals thans het geval is. Gelet hierop ziet de rechtbank geen aanleiding om de suggestie van eiseres dat gedaagde 1 ook te hard heeft gereden bij de beoordeling te betrekken. De vorderingen van eiseres worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:5610

Zaaknummer: C/13/636373 / HA ZA 17-1016

Rechters: A.J. Bongers-Scheijde

Advocaten: A. Quispel en P. van Huizen

Wetsartikelen: 54 RVV 1990

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor poging tot moord door schieten in buik
slachtoffer. Toewijzing vordering benadeelde partij voor immateriële
schade (€ 8.900).***

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 03-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:6778

Zaaknummer: 15/871505-17

Rechters: S. Jongeling, I.S. Burggraaff en P. de Mos

Advocaten: N.A.M. Oor

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot moord door te schieten op slachtoffer en slachtoffer neer te steken. Vordering € 10.000 aan immateriële schadevergoeding toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 02-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:6777

Zaaknummer: 15/860009-18

Rechters: M.S. Lamboo, Ch.A. van Dijk en M.H. Affourtit-Kramer

Advocaten: G. Lieffijn

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid voor gevolgen van een mishandeling die heeft plaatsgehad bij een confrontatie tussen twee ex-schoonfamilies. Schadeposten: inkomensschade, eigen bijdrage ziektekosten, kosten medicatie, kosten opvragen medische stukken en immateriële schade. Eigen schuld aangenomen.

De dochter van eiser (hierna: A) heeft een relatie (gehad) met de zoon van gedaagde (hierna: B). Nadat B en A hun relatie hadden beëindigd, heeft eiser met de toenmalige partner van gedaagde afgesproken dat hij de volgende dag naar het huis van B zou komen om de spullen van A op te halen. Eiser heeft hierbij zes familieleden meegenomen. In het huis van B ontstond vervolgens een ruzie tussen de beide families. Eiser heeft letsel aan zijn hoofd en rechterarm opgelopen. Eiser stelt dat hij deze verwondingen heeft opgelopen als gevolg van klappen van gedaagde met een balk. Gedaagde is veroordeeld voor mishandeling van eiser, maar eiser is niet-ontvankelijk verklaard in zijn vordering benadeelde partij. In deze procedure vordert eiser dat gedaagde wordt veroordeeld tot betaling van een bedrag van € 24.362,34 aan eiser aan schadevergoeding. Gedaagde betwist dat zij onrechtmatig heeft gehandeld en zij betwist voorts de hoogte van de door eiser gestelde schade.

Met betrekking tot de vestiging van de aansprakelijkheid overweegt de rechtbank als volgt. Tussen partijen is niet in geschil dat gedaagde door de strafrechter is veroordeeld voor mishandeling en dat dit vonnis onherroepelijk is geworden. Dit brengt mee dat – behoudens tegenbewijs – als vaststaand dient te worden aangenomen dat gedaagde eiser letsel heeft toegebracht door opzettelijk met een houten voorwerp op zijn hoofd en rechterarm te slaan. Gedaagde heeft in het kader van haar stelling dat zij tegenbewijs kan leveren enkel ontkend dat zij eiser heeft mishandeld en dat is naar het oordeel van de rechtbank niet voldoende om gedaagde tot het leveren van tegenbewijs toe te laten. Hiermee staat de onrechtmatigheid van de gedragingen van gedaagde jegens eiser vast.

Eiser heeft aanspraak gemaakt op de volgende schadeposten: inkomensschade, eigen bijdrage ziektekosten, kosten medicatie (slaapmiddel), kosten opvragen medische stukken en immateriële schade. Wat deze laatste schadepost betreft acht de rechtbank van belang dat de

psycholoog van eiser vermoedde dat eiser leed aan een PTSS. Niet is echter komen vast te staan dat de mogelijke PTSS volledig het gevolg zou zijn van de mishandeling door gedaagde, nu eiser in het algemeen last had van herbelevingen van de gebeurtenissen in de woning en zich zorgen maakte over het welzijn van zijn dochter en kleinkind. De rechtbank acht een vergoeding van € 500 passend voor de immateriële schade die eiser als gevolg van de mishandeling door gedaagde lijdt en heeft geleden.

Gedaagde stelt dat aan de zijde van eiser sprake is van eigen schuld in de zin van artikel 6:101 BW. De rechtbank is met gedaagde van oordeel dat eiser geen goede verklaring heeft gegeven voor het feit dat hij met zoveel personen naar de woning van B kwam. Bovendien bestond er voor hem en zijn gezelschap geen enkele reden om de woning te betreden, nu de spullen van A al beneden in het portiek stonden. Eiser heeft met zijn handelen (en met dat van zijn entourage) het risico gecreëerd dat de situatie zou escaleren, mede gelet op het feit dat de relatie tussen B en A was beëindigd en dat gepaard ging met de nodige emoties. De rechtbank is van oordeel dat eiser en gedaagde beiden in even grote mate hebben bijgedragen aan het tot stand komen van de schade. Nu geen beroep is gedaan op de billijkheidscorrectie en de rechtbank voor toepassing daarvan ook zelf geen aanleiding ziet, bepaalt de rechtbank dat gedaagde 50% van de schade van eiser moet vergoeden.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 01-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:9474

Zaaknummer: C/09/537079 / HA ZA 17-826

Rechters: J. Brandt

Advocaten: J.M. Bekooij en A.A.G. Balkenende

Wetsartikelen: 6:101 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Conflict tussen twee basisschoolleerlingen uit groep 5 met letselschade (twee missende voortanden) als gevolg. Kantonrechter: school heeft zorgplicht niet geschonden. Onvoldoende toezicht is niet komen vast te staan en school had geen maatregelen hoeven treffen tegen het gedrag van de medeleerling, nu niet vast is komen te staan dat (bekend was dat) deze leerling een gevaar vormde. Voorts voldoende nazorg betracht.

De minderjarige is een leerling van een openbare basisschool die onder het bevoegd gezag van ASG (verweester) valt. Op een dag speelden drie groepen van in totaal tachtig leerlingen uit groep 5 tijdens de middagpauze buiten op een van de twee schoolpleinen van de basisschool. Op enig moment werd op het schoolplein een rij van leerlingen gevormd. Zowel voorin als halverwege de rij stond een medewerker van de kinderopvang. Deze medewerkers hielden toezicht op het schoolplein, zodat de leerkrachten van de school pauze konden houden. De minderjarige stond in het midden van de rij en achter haar stond A, een leeftijdsgenootje. In de rij heeft een incident plaatsgevonden, waardoor de minderjarige letsel aan haar tanden heeft opgelopen. Twee blijvende bovenvoortanden van de minderjarige ontbreken. A zit inmiddels op een andere school. Verzoekster heeft in dit deelgeschil verzocht om te oordelen dat de basisschool aansprakelijk is voor de schade voortvloeiend uit het ongeval in de rij, tot op heden begroot op € 2.500.

Partijen verschillen van mening over de toedracht van het incident. Volgens verzoekster is de minderjarige geslagen door A. ASG stelt dat sprake is geweest van een botsing. De kantonrechter overweegt dat in het midden kan worden gelaten wat de toedracht is geweest van het incident. Ook indien zou komen vast te staan dat de minderjarige is geslagen, is naar het oordeel van de kantonrechter geen sprake van onzorgvuldig handelen van de school. Daartoe overweegt de kantonrechter als volgt. Volgens vaste jurisprudentie omtrent artikel 6:162 lid 2 BW rust op een school een bijzondere zorgplicht ten aanzien van de gezondheid en veiligheid van de leerlingen die aan haar zorg zijn toevertrouwd en onder haar toezicht staan. Deze zorgplicht is echter niet onbegrensd. De maatschappelijke zorgvuldigheid vereist niet dat

op iedere leerling rechtstreeks toezicht wordt gehouden zodanig dat elke onregelmatigheid direct wordt opgemerkt en dat direct kan worden ingegrepen (vgl. Hof 's-Hertogenbosch 7 september 2000, *NJ* 2001/577). De vraag is of de basisschool in zodanige mate is tekortgeschoten in de op haar rustende zorgplicht dat gezegd kan worden dat zij heeft gehandeld in strijd met de zorgvuldigheid die in het maatschappelijk verkeer betaamt. De kantonrechter oordeelt dat in ieder geval niet is komen vast te staan dat de school onvoldoende toezicht heeft gehouden, onder andere nu medewerkers van de kinderopvang toezicht hielden op het schoolplein. Voorts oordeelt de kantonrechter dat de school geen maatregelen had hoeven treffen tegen het gedrag van A. Gelet op het gemotiveerde verweer van ASG op dit punt, had het op de weg gelegen van verzoekster om feiten en omstandigheden te stellen waaruit blijkt dat A eerder betrokken was bij soortgelijke incidenten of dat zij een gevaar vormde waardoor extra toezicht of maatregelen nodig waren. Verzoekster heeft dit echter nagelaten. De kantonrechter oordeelt tot slot dat door ASG niet, zoals verzoekster stelt, onvoldoende nazorg is betracht. De school heeft adequaat gereageerd op het letsel van de minderjarige; dat daarnaast ook A is opgevangen, betekent niet dat de minderjarige onvoldoende nazorg heeft ontvangen. Het voorgaande leidt ertoe dat de basisschool de algemene zorgvuldigheidsnorm van artikel 6:162 lid 2 BW niet heeft geschonden. Zij heeft niet onrechtmatig gehandeld. ASG is dan ook niet aansprakelijk voor de schade van de minderjarige. De kantonrechter wijst het verzoek van verzoekster af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 31-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:3678

Zaaknummer: 6831228 / ME VERZ 18-74

Rechters: J.M. van Jaarsveld

Advocaten: P.M.G.W. Bringmann en B.M. Pajmans

Wetsartikelen: 6:162 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting van een klant in een winkelmagazijn door winkelmedewerker. Toewijzing vordering benadeelde partij voor immateriële schade (€ 5.000).

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 18-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:5314

Zaaknummer: 13-654076-16

Rechters: E.M.M. Gabe, V.V. Essenburg en R. Godthelp

Advocaten: H. Weisfelt

Wetsartikelen: 242 Sr

RECHTSPRAAK

Schadevergoedingsvordering van zoon omdat biologische moeder niet (eerder) heeft verteld dat vader (mogelijk) niet de biologische vader was, afgewezen. Eiser heeft geen schade geleden door het zwijgen van zijn moeder. Zijn moeder wist niet met zekerheid wie de vader van eiser is, dus ook als zij eiser eerder van haar twijfels op de hoogte had gebracht, had hij alsnog kosten moeten maken om te achterhalen wie zijn vader is.

Eiser is de biologische zoon van gedaagde. De echtgenoot van gedaagde is de juridische vader van eiser. Uit een DNA-test is gebleken dat de echtgenoot niet de biologische vader is van eiser. Na herhaaldelijk aandringen heeft gedaagde toegegeven dat de echtgenoot inderdaad niet de biologische vader is van eiser en heeft zij hem een naam gegeven van zijn (mogelijke) biologische vader. Vervolgens heeft eiser zijn biologische vader kunnen achterhalen. In deze procedure vordert eiser veroordeling van gedaagde tot betaling van € 3.205,56 aan hoofdsom. Hiertoe stelt eiser dat gedaagde jegens hem onrechtmatig heeft gehandeld door hem niet te vertellen dat de echtgenoot niet zijn biologische vader is. Eiser heeft kosten moeten maken om zijn werkelijke afkomst te achterhalen en om zijn biologische vader op te sporen in Marokko. Deze kosten moeten, zo stelt eiser, door gedaagde worden vergoed.

De kantonrechter overweegt als volgt. Eiser stelt terecht dat hij er recht op had zijn biologische vader te kennen en dat gedaagde gegevens diende prijs te geven van de (vermoedelijke) biologische vader. Dat zij dit niet heeft gedaan, kan worden gezien als een onrechtmatige daad van gedaagde ten opzichte van eiser. Hetgeen gedaagde heeft aangevoerd ten aanzien van de tijdgeest, leeftijd dan wel gezondheidstoestand doet hieraan niet af. De kantonrechter is echter van oordeel dat eiser door het zwijgen van gedaagde geen schade heeft geleden. Eiser betwist namelijk niet de stelling van gedaagde dat zij niet met zekerheid wist of de echtgenoot wel of niet de vader van eiser was. Met andere woorden: ook al had gedaagde eiser eerder van haar twijfels op de hoogte gebracht, dan nog had eiser kosten moeten maken om te achterhalen of de echtgenoot wel of niet zijn biologische vader was en ook om te achterhalen of de andere man inderdaad wél zijn biologische vader was. De gestelde schade kan niet

worden gezien als het gevolg van het zwijgen van gedaagde. Geconcludeerd wordt dat een causaal verband tussen de gestelde onrechtmatige daad en de gestelde schade niet is komen vast te staan. Daarmee is niet aan alle vereisten van artikel 6:162 BW voldaan. De vordering wordt daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 20-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:5753

Zaaknummer: 6380323 CV EXPL 17-7678

Rechters: G.M. Drenth

Advocaten: C. Koot en A.M.B.J. Derks-Höppener

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

X/Interkonfessioneel Ziekenhuis Canisius-Wilhelmina

Naar aanleiding van een verzochte verklaring voor recht dat het Canisius-Wilhelmina Ziekenhuis (CWZ) aansprakelijk is voor de schade van een vrouw bij wie PIP-borstimplantaten zijn geplaatst, oordeelt de Rechtbank Gelderland dat toerekening van de tekortkoming onredelijk is. Het CWZ was onbekend met de ongeschiktheid en mocht vertrouwen op de veiligheid omdat de implantaten waren goedgekeurd door de bevoegde instantie.

Feiten

In 1993 heeft patiënte X in het ziekenhuis Ter Gooi siliconen borstprothesen laten plaatsen. In 1999 heeft patiënte X het spreekuur van een plastisch chirurg, verbonden aan het Canisius-Wilhelmina Ziekenhuis (CWZ), bezocht met de wens om haar borstprothesen te verwijderen en te vervangen door grotere prothesen. Op 5 januari 2000 zijn tijdens een operatie prothesen van cohesieve siliconengel van het merk en type MGHC TX geplaatst van 350 cc, die door het inmiddels failliete Franse bedrijf Poly Implant Protheses (PIP) zijn vervaardigd. De gebruikte borstimplantaten waren voorzien van een CE-keurmerk klasse III, op basis van de Richtlijn Medische Hulpmiddelen. Dit keurmerk is afgegeven door een in de richtlijn bedoelde 'aangemelde instantie', het Duitse TÜV Rheinland.

Bij een inspectie van het bedrijventerrein van producent PIP is begin 2010 door de Franse inspectiedienst op de veiligheid van medische hulpmiddelen (AFSSAPS) vastgesteld dat voor de vervaardiging van PIP prothesen andere siliconengel werd gebruikt dan waarvoor de CE-markering was verstrekt, namelijk industriële siliconen in plaats van medicinale siliconen.

De Inspectie voor de Gezondheidszorg (IGZ) heeft op 15 april 2010 een verbod doen uitgaan op de handel en de toepassing van borstimplantaten van het merk PIP.

Op 11 januari 2012 heeft de IGZ in samenspraak met de Nederlandse Vereniging van Plastisch Chirurgen vrouwen met een PIP-implantaat geadviseerd de implantaten te laten controleren

op scheuren en lekkages en de protheses te laten verwijderen ingeval hierin een scheur wordt geconstateerd. Indien dit niet het geval is, luidt het advies om de protheses alsnog te laten verwijderen, dan wel regelmatig te laten controleren. Dit advies gold voor PIP-implantaten die geplaatst waren in de periode 2001-2010. Bij bericht van 15 maart 2012 heeft de IGZ ziekenhuizen en privéklinieken gevraagd om ook vrouwen die vóór 2001 een borstimplantaat van PIP hebben gekregen op te roepen om zich te laten controleren en in overleg met de arts de implantaten eventueel te laten verwijderen.

Het CWZ heeft patiënte X opgeroepen om haar borstprotheses uit voorzorg te laten verwijderen. Op 14 februari 2012 is patiënte X in dat kader onderzocht op de poli plastische chirurgie. Vanwege overgewicht van patiënte X kon de operatie pas plaatsvinden nadat zij was afgevallen. Op 21 januari 2014 zijn de PIP-implantaten operatief verwijderd en zijn nieuwe en grotere cohesieve siliconengel protheses geplaatst van het merk en type Allergan Inspira N-TSF520g en is een capsulectomie verricht. De zorgverzekeraar van patiënte X heeft de kosten van de vervangingsoperatie op 21 januari 2014 vergoed.

Bij brief van 12 augustus 2015 heeft patiënte X het CWZ aansprakelijk gesteld voor alle geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade als gevolg van het inbrengen van de PIP-implantaten. Bij brief van 7 december 2015 heeft het CWZ de aansprakelijkheid afgewezen. Hierna is tussen partijen nog uitvoerig gecorrespondeerd, maar dat heeft niet tot enige vorm van overeenstemming geleid.

Omdat een beëindiging van het geschil buiten rechte niet mogelijk is gebleken, heeft patiënte X het CWZ in rechte betrokken. Zij heeft de rechtbank verzocht, op de voet van artikel 1019w Rv, bij beschikking voor recht te verklaren dat het CWZ aansprakelijk is voor de schade die patiënte X lijdt als gevolg van de vanwege het gebruik van PIP-implantaten benodigde vervangingsoperatie op 21 januari 2014.

Oordeel

De rechtbank heeft vooropgesteld dat ter beoordeling staat of het CWZ de tekortkoming(en) door het gebruik van de PIP-implantaten kan worden toegerekend, zulks op de voet van artikel 6:74 BW jo. 6:77 BW.

In dat verband heeft de rechtbank eerst beoordeeld of sprake is van een ongeschikte zaak; dat is het geval en staat ook niet tussen partijen ter discussie.

Het gebruik van een ongeschikte zaak levert bij daardoor veroorzaakte schade een tekortkoming op en in beginsel wordt die tekortkoming ook toegerekend. De hoofdregel van artikel 6:77 BW luidt immers dat de door het gebruik van een ongeschikte hulpzaak ontstane

tekortkoming wordt toegerekend aan de schuldenaar, tenzij dit, gelet op de inhoud en strekking van de rechtshandeling waaruit de verbintenis voortspuit, de in het verkeer geldende opvattingen en de overige omstandigheden van het geval, onredelijk zou zijn.

Op dat laatste heeft het CWZ een beroep gedaan en de rechtbank heeft het CWZ daarin gevolgd. De rechtbank heeft voor dat oordeel van belang geacht dat (patiënte X niet heeft weersproken dat) het CWZ ten tijde van de plaatsing van de PIP-implantaten niet bekend was met de ongeschiktheid van deze PIP-implantaten voor gebruik als borstprotheses. Pas in 2010 is na controle door de Franse inspectiedienst bij het bedrijf PIP geconstateerd dat gefraudeerd werd met de gebruikte siliconengel. Verder staat vast dat voor die implantaten door een daarvoor bevoegde en in lijn met de richtlijn aangemelde instantie (TÜV Rheinland) een CE-keurmerk was afgegeven. De rechtbank is van oordeel dat het CWZ er op mocht vertrouwen dat dat keurmerk terecht is verstrekt.

De rechtbank is tegen die achtergrond met het CWZ van oordeel dat de CE-markering voor het CWZ wel als waarborg mag worden opgevat met betrekking tot de inhoud van het geteste product. Van het CWZ kan en mag niet worden verwacht dat zij zelfstandig, zonder aanleiding onderzoekt of de door haar gebruikte borstimplantaten al dan niet gebrekkig zijn. Daarbij wordt opgemerkt dat zonder concrete aanwijzingen dat een hulpmiddel niet aan de (veiligheids)eisen voldoet van het CWZ niet mag worden verwacht dat zij bedacht zou moeten zijn op de mogelijkheid van fraude, zoals deze door de producent van de PIP-implantaten (doelbewust) is gepleegd. De keurende instantie, TÜV Rheinland, heeft deze fraude zelfs in haar eigen onderzoeken niet ontdekt. Naar het oordeel van de rechtbank kon en mocht het CWZ er dan ook op vertrouwen dat de van een CE-markering voorziene implantaten geschikt waren voor het medische doel waarvoor zij werden gebruikt. Er is aldus sprake van een door een professionele gebruiker niet te onderkennen gebrek, zodat toerekening aan het CWZ niet voor de hand ligt.

De door patiënte X aangevoerde omstandigheid dat haar behandelend arts van het CWZ de keuze heeft gemaakt voor de te gebruiken PIP-implantaten maakt het voorgaande niet anders. De bij de arts te veronderstellen deskundigheid behoefde in de gegeven omstandigheden – waarin de arts niet alleen onbekend was met de aan de hulpzaak verbonden risico's, maar evenmin daarvan op de hoogte behoefde te zijn – geen betrekking te hebben op het verhoogde risico op scheuren en/of de aanwezigheid van vervuilde siliconen. Patiënte X heeft ook gesteld dat zij niet door de arts is geïnformeerd welke implantaten zouden worden geplaatst, maar nog daargelaten dat zij aan deze stelling geen rechtsgevolg verbindt, heeft zij ter zitting ook verklaard dat de vermelding van de afkomst van de siliconen borstimplantaten ten tijde van de operatie van 5 januari 2000 geen verschil zou hebben gemaakt, omdat destijds deze PIP-implantaten nog niet (negatief) in het nieuws waren gekomen.

Verder acht de rechtbank het faillissement van de producent PIP geen omstandigheid die tot toerekening aan het CWZ zou moeten leiden. De situatie dat het voor een zorgverlener eenvoudiger zou zijn om verhaal te halen bij de producent van de ongeschikte hulpzaak doet zich hier, vanwege het faillissement van PIP, niet voor. Bij de weging van de omstandigheden leidt de – buiten de risicosfeer van de zorgaanbieder liggende – omstandigheid dat de producent (en importeur) failliet is, niet tot het oordeel dat het redelijk zou zijn de tekortkoming toe te rekenen aan de zorgaanbieder.

In dit verband is ook het feit dat het gaat om een hele serie gebrekkige hulpmiddelen en niet om een toevallig falend hulpmiddel geen omstandigheid die pleit voor toerekening van de tekortkoming aan het CWZ, aldus de rechtbank onder verwijzing naar de parlementaire geschiedenis.

De rechtbank acht ten slotte de over en weer opgeworpen stellingen ten aanzien van het verzekerd zijn voor deze schade niet van doorslaggevend belang. Hoewel de door het CWZ opgeworpen stelling, dat zij vanwege een overgang van verzekeraar niet verzekerd is voor deze schade, in die zin niet relevant is omdat het gaat om de vraag of het CWZ verzekerd had kunnen zijn voor deze schade, is er gelet op de omstandigheden in deze zaak, waarin geen sprake is van verwijtbaar handelen van het CWZ, geen grond om de schade zonder meer op haar af te wentelen als verzekerde partij (of in dit geval de partij die hiervoor verzekerd had kunnen zijn), nog daargelaten de vraag of een aansprakelijkheidsverzekering een dergelijke vergaande risicoaansprakelijkheid dekt. De rechtbank acht dit dan ook geen argument voor toerekening aan het CWZ.

Al het voorgaande maakt dat het volgens de rechtbank in dit geval niet redelijk is om de tekortkoming toe te rekenen aan het CWZ. De rechtbank heeft de verzochte verklaring voor recht afgewezen.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 14-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:3115

Zaaknummer: C/05/325428 / HA RK 17-215 / 167 / 876

Rechters: K. van Vlimmeren-van Ommen

Advocaten: G.S. Ebbeng-Horstma en M.J.J. de Ridder

Wetsartikelen: 6:77 BW, 6:74 BW en 1019w Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mensenhandel ten aanzien van een verstandelijk beperkte minderjarige. Vordering materiële schadevergoeding (afgedragen opbrengsten uit prostitutie) toegewezen tot bedrag van € 3.385. Vordering immateriële schadevergoeding volledig toegewezen (€ 15.000).

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:10587

Zaaknummer: 13/680021-16

Rechters: E.M.M. Gabel, A.J. Dondorp en V.V. Essenburg

Advocaten: N. Claassen en A. Koopsen

Wetsartikelen: 273f Sr